

[Erik Eriksen.]

tilfælde, man kan stå op og sige, at man har nået sit valgsmål. Men jeg erkender altså, at vi har ikke nået det.

Når jeg siger, at jeg har indtryk af, at den højtærede statsminister taler uden om mange af de udtalelser, jeg kom med, så mener jeg faktisk, at den højtærede statsminister gør det bevidst. Det gør han f. eks., når han beskæftiger sig med valg af formand og næstformand i socialreformkommissionen. Ikke i min vildeste fantasi har jeg forestillet mig, at vi skulle modsætte os en socialdemokratisk formand for den kommission, vi i fællesskab var enige om at nedsætte, ikke i min vildeste fantasi. Det kunne heller ikke falde mig ind at benægte rigtigheden af — som socialdemokratiets ærede ordfører siger — at socialdemokratiet er større end venstre og de konservative tilsammen. Men det, jeg gerne vil understrege, er, at den højtærede statsminister går uden om sagens kerne, nemlig den, at han til formand og næstformand har udpeget 2 mænd, der begge er ledere af de interessegrupper eller interesseorganisationer, hvis forhold skal tages op til behandling. Det er det, den højtærede statsminister går uden om, og det er det, der er pointen. Jeg nødsages jo til at sige, hvad jeg har fremhævet tidligere, at hvis den højtærede statsminister ikke kan se, at det er en form for samarbejde, vi fra vor side må reagere på, er jeg bange for, at den høje regering ikke forstår situationen. Det er ikke for mig nok, at man giver udtryk for, at man forstår vor tankegang; den højtærede statsminister må som leder af en mindretalsregering, der fra oppositionen møder en udtalt vilje til samarbejde, forstå, at et virkelig frugtbart samarbejde hverken på dette eller på andre områder kan klares med ord alene.

Jeg har ikke flere bemærkninger at gøre vedrørende de mange LO-folk i regeringen. Det er mig magtpåliggende at sige, at selvfølgelig er det ikke diskvalificerende at være LO-leder, absolut ikke. Jeg kender frem-

trædende folk i den kreds, som oven i købet ved forskellige lejligheder har sagt fornuftige ord. Jeg tror oven i købet, jeg engang har citeret den højtærede økonomiminister for nogle særdeles fornuftige betragtninger. Men det ved jeg jo ikke om jeg får lejlighed til senere; nu har jeg nogen ængstelse for, at jeg ikke gør det.

I øvrigt taler statsministeren om samarbejde i relation til den økonomiske situation i det hele taget, og jeg vil gerne sætte en streg under, at der er ingen af os fra oppositionen, der har angrebet statsministeren, fordi han har kontaktet folk fra erhvervslivet og organisationsledere, tværtimod. Jeg har bedt om, at der i god tid før overenskomstforhandlingerne skaffes størst mulig klarhed, og jeg har understreget hvorfor, nemlig: hvis denne klarhed ikke tilvejebringes, og hvis man ikke klart og stærkt fra regeringen siger, hvorledes den bedømmer den faktiske situation, er det, vi skal have indgreb bagefter, og jeg vil altså gå ud fra, at regeringen i virkeligheden deler denne opfattelse og er enig i denne målsætning.

Må jeg så blot tilføje, at nogle af de betragtninger, der har været fremsat vedrørende betydningen af at have en valutareserve, hvad enten denne nu er tjent eller lånt, giver mig anledning til at sige, at en valutareserve jo nødvendig skulle betyde, at man blot lader stå til så meget længere over for en uheldig økonomisk udvikling. En valutareserve skulle efter min opfattelse i stedet for tjene det formål, at vi havde bedre tid til de nødvendige forberedelser af eventuelle sanerende foranstaltninger, og at virkningerne heraf kunne slå igennem gradvis og i en mere rolig atmosfære, så vi undgik de hidtidige voldsomme opbremsninger. Det er det, jeg gerne vil understrege, for det er jo ganske åbenbart, at disse voldsomme hurtige opbremsninger har alvorlige og skadelige sidevirkninger både over for samfundsudviklingen og over for erhvervsudviklingen.

Lad mig så endelig i denne forbindelse